

OP DEN TERUGWEG NAAR DE GRIEKSCHE KUNST

DOOR A. N. ZADOKS-JOSEPHUS JITTA

NA vele omzwervingen in verre en vreemde gebieden keert het kunstlievend publiek allengs weer terug naar de eens verafgode, later verguisde Grieksche beeldhouwkunst, die ten slotte toch zooveel nader staat, zooveel dieper treft dan alle exotische. Deze terugkeer is niet gemakkelijk. Daar is allereerst de betrekkelijke schaarsheid der origineele Grieksche kunstwerken. Daar is vooral de overvloed — in alle oudere collecties en groote musea — van als Græco-Romeinsch bestempelde beeldhouwerken, die gene door hun ietwat opdringerige aanwezigheid overstemmen. Dit zijn copieën en variaties naar Grieksche beelden, die in veel lateren, meestal Romeinschen tijd zijn ontstaan en van de Grieksche kunst een geheel verkeerd denkbeeld geven. Door hun knappen opzet en virtuoze uitvoering hebben zij de bewondering van vorige generaties opgewekt; hun roem leeft voort, terwijl hun zin voor den modernen kunstliefhebber verloren is gegaan. Hem treffen en ontroeren niet meer de plechtstatige Juppiter-, de sierlijke Apollo- en Venus-beelden, de rustende, vluchtende, spelende boschgoden en -nymphen. De verveling, die van hen uitstraalt, verwijt hij ten onrechte de Grieksche kunst. Teleurgesteld wendt hij zich af en in zijn baloorigheid gaat hij allicht een prachtig doch bescheiden

*Vrouwefiguur door Antenor.
6e eeuw v. C. - Athene*